

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

الْقَارِعَةُ (1)

مصیبت بزرگ. (1)

مَا الْقَارِعَةُ (2)

چیست مصیبت بزرگ؟ (2)

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ (3)

و چه دانستی تو که چیست مصیبت بزرگ؟ (3)

يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ (4)

روزی که باشند مردم مانند پروانه های پراکنده شده. (4)

و تَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ (5)

و باشند کوه ها مانند پشم های رنگارنگ حلاجی (ندافی) شده. (5)

فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ (6)

پس اما کسی سنگین شد پله های ترازوی او. (6)

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ (7)

پس او است در زنده گانی رضایت بخشی. (7)

وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ (8)

و اما کسی سبک شد پله های ترازوی او. (8)

فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ (9)

پس مادر او (جایگاه او) هاویه باشد. (9)

وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ (10)

و چه دانستی تو که چیست آن (هاویة)؟ (10)

نَارٌ حَامِيَةٌ (11)

آتشی است داغ و سوزان. (11)